

F. t. l. vedr. valg til Europa-parlamentet.

Parlamentet. Da alfabetets bogstavmuligheder imidlertid stort set er opbrugt af partierne og det ikke kan vides, hvor mange lister der kommer uden for partierne, er det nødvendigt også at ty til den uendelige talrække.

Til § 8.

Spørgsmål om, i hvilken rækkefølge myndighederne skal opføre de kandidater, der ifølge anmeldelsen er helt sideordnet opstillede, har i praksis vist sig at have ikke ringe betydning for valgudfaldet. Valg efter valg ser man, at de kandidater, hvis navne ligger i første del af alfabetet, har større chancer end de, der ligger sidst i alfabetet, som følge af, at folketingsvalgloven løser problemet ved at anføre kandidaterne i alfabetisk rækkefølge. Denne urimelige vilkårlighed må undgås ved den nye valglov, hvorfor der foreslås lodtrækning.

De nærmere regler for lodtrækningen fastsættes administrativt (jfr. § 14). Det vil formentlig være praktisk, at lodtrækningen går på to bogstaver. Udtrækkes for eksempel først I og så S, vil ved den pågældende stemmeseddels udformning rækkefølgen mellem sideordnet opstillede blive, at folk, der heder noget, der ligner Isaksen, kommer først og navne som Irving nederst. En sådan alfabetisk ordning vil lette vælgernes overblik over stemmesedlen, og samtidig undgås den favorisering, som nuværende valglov yder kandidater, hvis navne ligger tidligt (eller eventuelt allersidst) i alfabetet.

Til § 9.

Når der kun skal vælges 16 medlemmer fra hele det danske rige, findes det rigtigst at arbejde ud fra princippet, at hele Danmark er at opfatte som én valgkreds. Der kan ikke være nogen rimelig grund til, at særlige dele af det danske riges indbyggere skal særfavoriseres, for eksempel fordi de hører til i Grønland eller andet tyndt befolket område.

Dette synspunkt findes stemmende med tidens udvikling, hvor hurtige trafikmidler, fjernsyn og radio og forhøjet levestandard har ført til stedse stigende kommunikation mellem de forskellige dele af riget og langt mindre bofasthed, end vi kendte i tidligere tider.

Til §§ 10, 12 og 13.

Reglen i § 10, stk. 1, er overensstemmende med den danske tradition for stemmeafgivning.

Bestemmelserne i § 10 stk. 2 illustreres med følgende eksempel:

Det forudsættes, at en kandidatliste i medfør af § 5 indeholder 8 kandidater, og at disse får nedenstående antal personlige stemmer:

1	9.000	
2 a	11.000	} sideordnet opstillede
2 b	14.000	
2 c	16.000	
3	257.000	
4 a	42.000	} sideordnet opstillede
4 b	2.000	
5	10.000	
I alt	361.000	personlige stemmer

Hvis der herudover er 600.000 listestemmer, skal disse fordeles således, at kandidat nr. 1 først modtager 248.001 for at komme op på flere stemmer end kandidat nr. 3.

Af de tre kandidater, der er opstillede på opstillingsplads nr. 2, har vælgerne givet kandidat 2 c flest stemmer, og han skal herefter op på at få to stemmer færre end kandidat nr. 1. Hertil kræves, at han får tildelt af listestemmerne 240.999

Den næste, der kan gøre brug af listestemmer, er kandidat nr. 2 b. Han skulle egentlig have 242.997 stemmer, men må nøjes med de resterende listestemmer, der er til disposition 111.000

Hermed er forbrugt samtlige listestemmer 600.000

Herefter vil kandidaterne være valgt i følgende rækkefølge:

Nr. 1	257.001	stemmer
nr. 3	257.000	-
nr. 2 c	256.999	-
nr. 2 b	125.000	-
nr. 4 a	42.000	-
nr. 2 a	11.000	-
nr. 5	10.000	-
nr. 4 b	2.000	-
I alt	961.000	stemmer

Til § 11.

Her gennemføres (bl. a. ved den foreslåede divisorsrække) det foran under § 9 nævnte princip om ligestilling af vælgerne, uanset om den enkelte vælger på valgets tidspunkt tilfældigvis er bosat i den ene eller anden del af riget.

Til § 14.

Et nyt valgssystem til brug for en hidtil ukendt valgform vil kunne frembyde uforudsete problemer, der først og fremmest kræver hurtig og konsekvent beslutningstagen. Derfor er det vigtigt at give indenrigsministeriet en bred bemyndigelse og for eksempel undgå, at et navn behersket af stridende parti-